

**Revista de istorie a
Colegiului Economic „Mihail Kogălniceanu”
Focșani**

Clepsidra

Nr. 8, anul 2020

Clepsidra(Focșani.online)
ISSN 2344 - 0953
ISSN-L 2344 - 0953

Cuprins

- **Legende uitate ale Vrancei**
Mihai Hrubaru, clasa a XII-a C.....pg. 3
- **Tactici de luptă din antichitate până azi**
 - Marius Cătălin Rebega, clasa a XI-a B.....pg. 4- 6
- **Spioanele care au marcat istoria**
Cornelia Andreea Anghelache, clasa a XI-a B.....pg. 7- 9
- **SISSI - celebra împărăteasă a Austriei ucisă de un anarhist**
Darina Mihaela Popa, clasa a X-a C.....pg. 10-11
- **Fidel Castro – campionul neîncoronat al tentativelor de asasinat?**
Daniel Puflea, clasa a XI-a B.....pg. 12-13
- **Canibalismul în istorie**
Andrei Bratu, clasa a XI-a B.....pg. 14-15
- **Mari dezastre ale istoriei - scufundarea Titanicului**
Alisa Mănăilă, clasa a XI-a B.....pg. 16-18
- **Accidentul nuclear de la Cernobîl**
Andra Călian, clasa a XI-a B.....pg. 19-21
- **Ecaterina Cocuța Conachi - militantă pentru unificarea Principatelor**
Ionuț Constantinescu, clasa a XII-a C.....pg. 22-23
- **10 pandemii care au schimbat istoria**
George Alexandru Cristian, clasa a X-a C.....pg. 24

Legendele uitate ale Vrancei

Constantin Ionut, Hrubaru Mihai, Marin Luminita, Stoica Cristiana și Voineag Georgiana, elevi ai clasei a XII-a C de la Colegiul Economic Mihail Kogălniceanu Focșani au participat la Concursul de istorie „Legendele uitate ale Vrancei”, susținut de Consiliul Județean Vrancea.

Întâlnirea organizatorică de la biblioteca Colegiului, alături de profesorul coordonator Dorin Cristea și d-na bibliotecară Mihaela Voicu a pus bazele grupului de lucru.

Legenda aleasă a fost „Sfinta Icoană a Maicii Domnului”, de la Mănăstirea Dălhăuți.

Pentru realizarea videoclipului echipa a fost la Mănăstirea Dălhăuți pentru a filma biserica și Icoana Maicii Domnului. Aceste imagini au fost folosite ulterior în videoclip.

Impresiile participanților:

“Realizarea acestui proiect mi-a adus sentimente de fericire și m-a ajutat în dezvoltarea pe plan cultural. Cunoștințele dobândite despre legenda Sfintei Icoane a Maicii Domnului reprezintă un câștig cultural pentru mine. Sunt fericit ca am reușit să învăț lucruri noi despre istoria județului în care locuiesc.”

Ionuț Constantin

“Participarea în cadrul acestui proiect ne-a ajutat să ne dezvoltăm pe plan cultural, deoarece ne-am informat cu privire la importante evenimente istorice din folclorul local, și de asemenea, ne-a ajutat să ne dezvoltăm capacitatea de lucru în echipă.”

Georgiana Voineag

“Proiectul a ajutat la dezvoltarea capacităților culturale pentru că a trebuit să ne informăm singuri și să ne imaginăm povestea prin propriul filtru al imaginației, ca mai apoi să o transmitem celorlalți printr-un videoclip.”

Luminița Marin

“În urma participării la proiect am realizat că toate activitățile extrașcolare de acest tip reprezintă niște experiențe benefice interacțiunii dintre oameni, îți dezvoltă abilitățile într-un mod recreativ-social. Am învățat cum să rețin multe informații prin faptul că văd liber lumea, nu doar din imagini și vorbele profesorului.”

Cristina Stoica

Mihai Hrubaru, clasa a XII-a C

Tactici de luptă din antichitate până astăzi

De-a lungul secolelor oamenii au creat din ce în ce mai multe tactici militare de luptă pentru a cuceri cât mai multe teritorii posibile.

Vom prezenta câteva dintre cele mai ingenioase și eficiente tactici și formațiuni de luptă care au influențat în mod semnificativ istoria multor popoare și a lumii.

1. Falanga

Falanga era o formațiune de luptă în care se așezau soldații din antichitate. Falanga macedoneană era formată din 16 rânduri de soldați infanteriști care mășăluiau. Soldații din aceste rânduri țineau în mâini sulite de 5 sau 6 metri lungime, numite sarissa. Cu ajutorul acestor sulite, dușmanii erau ținuți la distanță.

Falanga a fost folosită pentru prima oară de regele Macedoniei Filip al II-lea, în luptele împotriva orașelor-stat grecești. Această formație de luptă l-a ajutat pe Filip al II-lea împotriva grecilor și mai apoi pe Alexandru cel Mare să câștige luptele împotriva perșilor conduși de către regele Darius al III-lea.

2. Legiunea

Legiunea a fost o unitate de bază, permanentă, a armatei romane, recrutată dintre cetățeni romani, cu un efectiv care a variat în timp (între 4.200 și 6.000 de oameni), repartizați în cohorte, manipule, centurii. În cea mai mare parte a perioadei Imperiului Roman, legiunile constituiau doar o parte a armatei imperiale și erau formate din infanterie grea de elită, recrutată exclusiv din rândul cetățenilor romani. Legiunile mai cuprindeau și câteva unități mici de cavalerie.

Armata romană era formată din cohorte de auxiliari care formau infanterie suplimentară și din marea majoritate a cavaleriei romane.

Mulțumită succeselor militare ne-maipomenite ale republicii romane și ale imperiului roman, legiunea a fost mult timp considerată ca fiind primul model antic de eficiență și înzestrare militară.

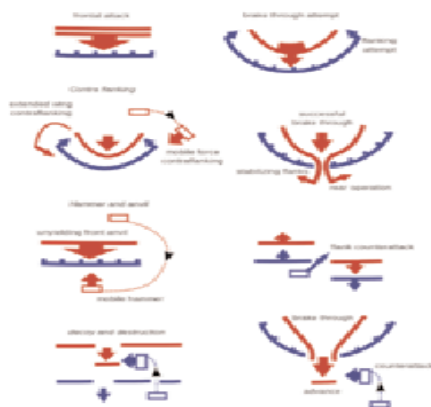
Legionarii romani, infanterie prin excelență (deși existau și câteva unități de cavalerie), erau o forță atât foarte bine disciplinată, cât și extrem de bine echipată, având ca arme principale câteva sulite (pilum) și o sabie scurtă pentru lupta corp la corp (gladius).

Scutul roman era foarte mare și greu, ceea ce înseamnă că legionarii aveau mobilitate mică în lupta corp la corp, compensând cu o protecție excelentă. Tehnica legionarilor era să își arunce sulitele către inamic, apoi să înfigă gladiusul în zonele vitale ale inamicului.

3. Războiul de manevră

Războiul de manevră este acea conflagrație militară în care rolul primordial îl ocupă compoziții de manevrare: cavaleria și unitățile mecanizate. Scopul acestui război este de a distruge armata inamică nu în luptă, ci prin separarea de bazele de aprovizionare și masa principală a armatei inamice.

Prin război de manevră se subînțelege ocolirea inamicului pe flancuri și suprapunerea atacului principal pe pozițiile din spate, cu scopul de a separa o parte din trupele inamice de principala grupare armată, și să forțeze astfel predarea acestora.

Atacul se face cu utilizarea unor mari mase de trupe în mișcare. Primul exemplu de război de manevră sunt cuceririle asirienilor din antichitate. Pentru a-și atinge scopurile, ei au început pentru prima dată să folosească cavaleria. În epoca dominației Romane războaiele manevrabile practic au dispărut. Bătălia de la Cannae a fost un exemplu strălucit de încercuire a inamicului, dar la scara tactică.

4. Tactica pământului pârjolit

Tactica pământului pârjolit este una militară care implică distrugerea a tot ce poate fi folositor inamicului care înaintează sau se retrage dintr-un teritoriu pe care l-a atacat. Se pare că termenul are o mare vechime, fiind întâlnit pentru prima oară la chinezi. Tactica se referea la arderea recoltelor și otrăvirea apelor din fântâni, pentru a nu permite aprovizionarea cu hrană și cu apă a inamicului, deși nu se limita doar la stocurile de alimente. Includea și adăposturi, mijloace de transport și comunicații sau resurse industriale, care au din punct de vedere militar în războaiele moderne o valoare egală sau chiar mai mare decât hrana. Politica pământului pârjolit poate fi pusă în practică atât de armatele naționale în propriul teritoriu, cât și de armatele străine în alt teritoriu decât cel național.

În Țările Române medievale, pentru a ține piept forțelor inamice numeric superioare, în special armatelor otomane, domnii români evitau, de regulă, luptele în câmp deschis. Deseori, pentru a opri invadatorii, ei aplicau tactica „pământului pârjolit” (Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș, Ștefan cel Mare).

5. Blitzkrieg

Blitzkrieg sau Război-fulger (în limba germană) era o tactică creată și adoptată de către forțele Wehrmacht (armata germană) la începutul celui de al doilea Război Mondial și consta într-o ofensivă militară generalizată, precedată de atacuri aeriene și bombardamente masive urmate de atacuri foarte rapide, implicând numeroase vehicule blindate. Forțele militare mobile atacă variat și prin surprindere pe un front larg, dar și în adâncimea teritoriului advers, pentru a nu da timp inamicului de a se apăra sau regrupa coerent. Strategia a fost deosebit de efektivă în cazul invadării Franței, Olandei și la începutul invadării Uniunii Sovietice de către germani.

Strategia a fost deosebit de efektivă în cazul invadării Franței, Olandei și la începutul invadării Uniunii Sovietice de către germani. Aceste operațiuni militare reușite s-au bazat masiv pe manevre de penetrare surprinzător de rapide, nepregătirea generală a inamicilor și inabilitatea acestora de a reacționa suficient de rapid și coerent la ofensiva generalizată a armatei Germaniei naziste.

Faptul că în 1940 armata Germaniei a învins relativ rapid forțele superioare numeric și tehnic ale Franței a condus mulți analiști militari ai timpului la concluzia pripită și falsă că Wehrmachtul ar fi folosit un nou sistem de arme complex, constând din noi tipuri de arme inventate anterior de către germani.

6. Kamikaze

Kamikaze erau atacuri sinucigașe efectuate de piloții militari ai Imperiului Japonez împotriva navelor de război ale americanilor în fazele finale ale campaniei din Pacific din cel de-al Doilea Război Mondial, cu misiunea de a distruge cât mai multe nave de război inamice. Popular, termenul este atribuit atât avionului, pilotului cât și acțiunii în sine.

Piloții kamikaze încercau intenționat prăbușirea avionului încărcat cu explozibil, cu bombe, torpile sau rezervoare de combustibil pline asupra navelor inamice. Funcțiile principale ale avionului - bombardare, torpilare sau combatul aerian - erau abandonate, acesta fiind modificat și convertit strict la detaliile necesare misiunii: încărcarea peste limitele normale cu exploziv.

Scopul, care era imobilizarea și scufundarea a cât mai multe vase de luptă inamice, în special portavioane, era considerat suficient de critic pentru a se justifica sacrificiul combinat al pilotului și avionului. Aceste atacuri, începute în octombrie 1944, au venit după câteva înfrângeri severe ale forțelor militare japoneze. Ele pierduseră supremația aeriană din cauza portavioanelor depășite și mare parte scufundate de americani, precum și a unui număr mare și greu de înlocuit de piloți experimentați. Atacurile kamikaze au provocat armatei S.U.A. pierderi umane și materiale serioase până la sfârșitul celui de-al doilea război mondial.

7. Războiul de uzură

Războiul de uzură este una din tacticile militare care constă în slăbirea inamicului prin atacuri și amenințări permanente, acte de sabotaj, astfel dușmanul suferind pierderi umane și materiale permanente, în cele din urmă este pe punctul de a se prăbuși. Războiul de uzură, de obicei, se câștigă de către partea care dispune de resurse sau rezerve mai mari.

Mulți generali de-a lungul istoriei au folosit tactici de uzură, în acest sens Frontul de vest al Primului Război Mondial, este un exemplu elocvent de război de uzură. Un alt exemplu bine-cunoscut este războiul din Vietnam, când Statele Unite, au adoptat o tactică ce consta în slăbirea inamicului într-o asemenea măsură încât să-i suprimă "voința de a rezista".

Bibliografie:

- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Falanga>
- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Legiune>
- [https://ro.wikipedia.org/wiki/Razboide manevra](https://ro.wikipedia.org/wiki/Razboide_manевра)
- [https://ro.wikipedia.org/wiki/Tactica paman-tului parjolit](https://ro.wikipedia.org/wiki/Tactica_paman-tului_parjolit)
- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Blitzkrieg>
- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Kamikaze>

Marius Cătălin Rebega
clasa a XI-a B

Spioanele care au marcat istoria

Ne imaginăm un spion a fi un fel de James Bond. Imagine eronată, Bond era spectaculos, atrăgea prea mult atenția. Un spion trebuie să fie șters, să treacă neobservat. Apoi el nu este neapărat un bărbat, un aventurier, sportiv și alcoolic, afemeiat, iubitor de mașini de curse, jucător la cazino, etc. Un spion, și încă unul redutabil, poate fi o femeie. Câteva dintre cele mai eficiente, unele celebre, spioane sunt descrise în rândurile de mai jos.

Cea mai populară femeie-spion din toate timpurile este **Mata Hari** (Margarethe Geertruida Zelle, 1876-1917) cunoscută ca spioana cu o mie de fețe. A fost căsătorită de la 18 ani cu un ofițer olandez de origine engleză, Campbell MacLeod. Ea s-a făcut cunoscută în Europa după divorțul lor, în timpul Primului Război Mondial, ca dansatoare, curtezană și desigur, ca spioană în serviciul Germaniei și apoi al Franței.

Tatăl ei a condus până în anul 1889 o afacere de succes investind în industria petrolieră, astfel Margarethe a avut oportunitatea de a studia doar în școli private, după moartea mamei sale ea se mută la nașul ei și este înscrisă la școala unei mănăstiri pentru a învăța bunele maniere, dar a fost implicată într-un scandal doi ani mai târziu și a fost exmatriculată. După 7 ani de căsnicie se mută la Paris și lucrează ca dansatoare sub numele de Lady MacLeod, iar după scurt timp își schimbă numele în Mata Hari, are ca ocupație principală dansul oriental în cadrul unui circ. Ea atrăgea atenția deoarece obișnuia să apeleze la nuditate și era fascinată de uniformă, așa a ajuns să fie amanta unor ofițeri.

După ce a locuit o perioadă la Berlin, se întoarce la Paris în 1915, în plin război mondial și este acuzată de spionaj în favoarea Germaniei. Dorind să-și demonstreze nevinovăția, se oferă să spioneze în favoarea Franței. Rămâne un mister felul în care ea și-a desfășurat activitatea de spion, însă, se pare că finalmente ajunsese să acționeze pentru ambele părți și evident, să fie plătită de acestea.

Pe 12 februarie 1917, Mata Hari este arestată la Paris, chiar dacă nu existau dovezi certe în favoarea acuzațiilor. Ea este acuzată de înaltă trădare și condamnată la moarte, chiar dacă și-a susținut tot timpul nevinovăția.

Sentința avea să fie dusă la îndeplinire de un pluton format din 12 soldați. Legenda execuției spune că a fost adusă în cele mai scumpe haine ale sale, iar înainte ca plutonul să tragă s-a dezbrăcat complet, rămânând goală în fața plutonului de soldați, iar ultimele ei cuvinte au fost: „Prostituată, da, dar trădătoare, niciodată!”...

Vera Atkins a fost una din cele mai importante femeie-spion din al doilea Război Mondial. Rolul ei a fost să organizeze rezistența pe teritoriul francez ocupat de nemți, să pună la cale acte de terorism și de sabotaj împotriva mașinăriei de război germane.

Oamenii ei au aruncat în aer poduri și trenuri, au cules informații. Atkins a parașutat oameni, muniție și armament, stații de emisie recepție, a pregătit ziua Z a debarcării anglo-americanilor în Normandia.

Nancy Wake, nume de cod - Șoarecele Alb (30 august 1912 - 7 august 2011) a fost agent secret în timpul celui de-al doilea Război Mondial. La 16 ani s-a angajat ca asistent medical folosind banii câștigați pentru a călători la New York și la Londra. În 1939 s-a căsătorit cu un industriaș francez, stabilindu-se în Marsilia. Imediat după căderea Franței, Nancy s-a alăturat mișcării de rezistență. Wake a început să-și îmbine eforturile cu cele ale francezilor împotriva germanilor și a lucrat pentru a scoate băieți din Franța. Mai târziu, ea a devenit o figură de frunte în grupurile maquis ale Rezistenței Franceze și a fost una dintre cele mai decorate femei din serviciul Aliaților. A primit din partea naziștilor porecla de "Șoarecele alb" datorită talentului de a reuși să scape din situații cât se poate de periculoase. Când rețeaua de rezistență din care făcea parte a fost trădată, s-a refugiat în Spania și apoi în Marea Britanie, aflând ulterior că soțul ei a fost torturat și ucis de către Gestapo pentru că a refuzat să dezvăluie locul în care se afla ea. Nancy Wake a murit în 2011 la vârsta de 98 de ani.

De numele ei sunt legate multe operațiuni de anvergură în acei ani: de la mașina de descifrat codurile germane "Enigma", la constituirea rețelei Maquis, condusă de Jean Moulin, în Franța, până la salvarea a mii de evrei din Europa lui Hitler.

Vera Atkins era evreică, născută în România, la București, în 1908. Numele ei adevărat era Maria Vera Rosenberg; "Atkins" fiind numele de fată al mamei.

Coco Chanel era aparent un personaj antipatic, o femeie rece și calculată. Nimic feminin. Și totuși, în secolul XX fără Chanel V și ținutele croite de ea, erai nimic în materie de feminitate în cercurile selecte ale societății. Coco Chanel a desenat silueta femeii moderne. Un document scris, făcut public în exclusivitate într-un documentar difuzat de o televiziune franceză, demonstrează că regretata Coco Chanel a fost membru al Abwehr, serviciul de informații secrete al liderului mișcării naziste, Adolf Hitler, scrie „Daily Mail“.

De asemenea, documentarul „L'Ombre d'un Doute/ Umbră de îndoială (trad.)“, transmis pe postul public France 3, ridică semne serioase de întrebare cu privire la rolul jucat în Al Doilea Război Mondial și de alte personalități franceze, inclusiv cântăreața Edith Piaf și actorii Maurice Chevalier și Sacha Guitry. Potrivit documentelor ținute secrete în arhivele Ministerului francez al Apărării în ultimele șapte decenii, Coco Chanel activa cu numărul F-7124, sub numele de cod „Westminster“, o referire la aventura ei cu Ducele de Westminster, din anii '20.

Surse bibliografice:

-<https://www.historia.ro/sectiune/general/articol/care-au-fost-cei-mai-mari-spioni-din-istorie>

-https://ro.wikipedia.org/wiki/Mata_Hari

-<https://www.historia.ro/sectiune/portret/articol/mata-hari-spioana-cu-o-mie-de-fete-video>

-<http://www.anuntulvideo.ro/filme/236536-nancy-wakecodename-the-white-mouse1987-part-3-of-6>

-<https://www.stelian-tanase.ro/femei-spion-in-secolul-xx/>

-<https://www.historia.ro/sectiune/general/articol/coco-chanel-spionul-nazistilor>

-<https://evz.ro/schioape-spioanal.html>

Virginia Hall, cunoscută sub numele de cod Marie Monin, Philomene, Marie of Lyon, Germaine, Diane, Camille, Nicolas, o spioană americană din perioada celui de Al Doilea Război Mondial ce a activat din partea Special Operations Executive. A fost denumită de către germani Artemis sau "Doamna șchioapă" pentru că avea un picior de lemn. Göring a pus afișe cu spioana pe străzi în care anunța că oferă recompensă pentru capturarea celei pe care o considera a fi cea mai periculoasă spioană din Franța. A plecat la Paris unde a lucrat în serviciul de ambulanțe, apoi la Londra unde a fost racolată de SOE. După ce s-a antrenat, a început să pună bazele unor rețele de agenți, lucrând sub acoperire, oficial fiind reporter al New York Post. În 1942 s-a mutat la Lyon, unde i-a ajutat pe cei care evadau din lagăre să ajungă în Anglia.

Când America a intrat în război, a început să le facă probleme naziștilor și să scape chiar de sub nasul lor de cele mai multe ori. Apoi, fiind în pericol să fie prinsă de naziști, s-a refugiat în Spania. A primit distincția de Membru al Ordinului Imperiului Britanic. A murit în 1982 la vârsta de 76 de ani. Purtătorul de cuvânt al Ambasadei britanice la Washington declara, în 2006, la o ceremonie de premiere a celebrei spioane: "Am încercat să dăm de Hall timp de ani de zile, am postat chiar și anunțuri în ziare. Însă ea era foarte bună în ceea ce făcea și de asta nu a vrut să fie găsită. Credem că le-a interzis șefilor ei din CIA să spună celor de la MI6 unde era. În final, am reușit să dăm peste nepoata ei, singura sa rudă în viață, și astfel am reușit să ținem această ceremonie de premiere".

Cornelia Andreea Anghelache
clasa a XI-a B

SISSI - celebra împărăteasă a Austriei ucisă de un anarhist

În ziua de 25 aprilie 1854, o sfioasă și melancolică mireasă în vârstă de doar 16 ani intra prin căsătorie într-una dintre cele mai prestigioase case regale ale Europei.

Pe tânăra respectivă o chema Elisabeta, dar lumea a alintat-o Sissi, și se mărita în acea zi cu tânărul împărat Franz Iosef al Austriei, în vârstă și el de 23 de ani.

Franz Iosef era pe atunci monarhul absolut al celui mai întins imperiu din Europa, cu excepția celui rus. În timpul festivităților care au urmat, lumea s-a înghesuit să o vadă, în principal, pe tânăra mireasă.

Soțul ei, Franz Josef, o iubea sincer, dar era un om posac, fără imaginație și umor. Mama împăratului insistase ca acesta să se însoare cu sora mai mare a lui Sissi, doar că acesta fusese captivat de la început de înfățișarea surorii mai mici. Sissi, pe de altă parte era atât de emoționată, încât pe durata propriei sale nunți, nu a fost capabilă să mănânce absolut nimic. Situația nu s-a îmbunătățit nici după nuntă.

Fire rușinoasă și neîncrezătoare în ea, Sissi s-a izbit de eticheta imperială, care a lăsat-o izolată și fără prieteni. I-a dăruit lui Franz Josef trei urmași în decursul primilor patru ani de căsnicie, doar doar doi între aceștia, Prințul Rudolf și Arhiducesa Gisela au supraviețuit.

După o cădere nervoasă care a avut loc în 1862, Sissi a încercat să stea cât mai departe de palatul Hofburg din Viena, pe care-l considera o închisoare. S-a apucat prin urmare să călătorească în Grecia, Anglia, Irlanda, Elveția și Ungaria. Încă din primii săi ani de domnie, Sissi a prins un interes crescând față de Ungaria, țara cea rebelă din imperiul soțului ei.

Devenise chiar fascinată de noile inovații în tratarea afecțiunilor mintale și se gândea serios să înființeze un spital de psihiatrie. Parcă avusese o premoniție, căci spre finele lui 1880, era evident că Sissi începea să sufere de o serioasă maladie mentală. Marie Valerie (fiica ei), scria îngrijorată în al său jurnal despre momentele în care își găsea mama în cada de la baie, căzută pradă episoadelor de râs isteric.

Ca și cum nu era îndeajuns, Sissi vorbea tot mai des despre sinucidere, iar soțul ei înspăimântat, a apelat la tot felul de mediumi și spiritiști care să o vindece. În anul 1889, lovitura finală a fost dată de iubitul său fiu, Rudolf, care a fost găsit mort alături de logodnica sa, Mary Vetsera, într-o cabană de vânătoare din Mayerling.

Sissi intra deja într-o depresie cruntă. Deși cei doi tineri lăsaseră bilete înainte de a se sinucide, circumstanțele au rămas învăluite în mister. Mulți credeau că cei doi fuseseră uciși, sau îndemnați să se sinucidă.

Odată ce fiul său cel liberal și progresist murise, ea știa că fragilul Imperiu Austro-Ungar începea să se năruie, fapt pecetluit de asasinarea Arhiducelui Franz Ferdinand, nepotul soțului său, eveniment care avea să ducă nu doar la dispariția imperiului dar și la declanșarea Primului Război Mondial. Lipsită de sens și speranțe, Sissi a început să rătăcească prin lume în ținută de doliu.

Sfârșitul i-a venit în ziua de 10 septembrie 1898, când Sissi vizita Geneva fără gărzi de corp și fără să-și ascundă identitatea. Acolo, în oraș, un anarhist italian pe numele său Luigi Lucheni, venise în Elveția cu gândul să-l asasineze pe Prințul Paul de Orleans, ca un gest de protest contra clasei conducătoare.

Criminalul s-a apropiat pur și simplu de ea, pe când Sissi se plimba pe un dig, acolo a înjunghiat-o pe loc în piept cu un cuțit mic. Împărăteasa s-a oprit pe loc, crezând că a fost lovită cu pumnul, dar a căzut imediat. Deși medicii au sosit cât au putut de repede, ea nu a mai putut fi salvată.

A murit la scurt timp din cauza hemoragiei, inima sa fusese străpunsă de lama îngustă a cuțitului. A mai apucat să șoptească că a trăit, a iubit și a mers prin lume, dar niciodată nu a găsit ceea ce căuta. Cât despre criminal, Lucheni a reușit să fugă pe o stradă, dar a fost prins în cele din urmă de doi căruțași și un marinar.

Deși acesta a mărturisit inițial că acționase singur și din proprie inițiativă, susținând că o ura pe Sissi doar pentru că era împărăteasă, și azi persistă zvonuri asupra unei conspirații. După ce la Viena s-a aflat că făptașul era un italian, toți italienii din imperiu au fost în pericol să fie linșați.

Furios că pedeapsa cu moartea fusese abolită în Elveția și el fusese condamnat pe viață, criminalul a scris că dorea să fie executat, semnând mândru: „Luigi Lucheni, unul dintre cei mai periculoși anarhiști”. I-a fost dat să moară în închisoare, căci s-a spânzurat acolo cu propria curea, în ziua de 20 februarie 1910.

Bibliografie:

- https://ro.wikipedia.org/wiki/Elisabeta,_împărăteasa_Austriei
- Nicu Pârlog, De ce AU UCIS-O ANARHIȘTII pe SISSI, celebra ÎMPĂRĂTEASĂ a Austriei?
- Andreea Lupșor, <https://www.historia.ro/sec-tiune/portret/articol/asasinarea-lui-sissi>.

Fidel Castro – campionul neîncoronat al tentativelor de asasinat?

Fidel Castro a fost un revoluționar cubanez care a participat la răsturnarea dictaturii lui Fulgencio Batista și a transformat Cuba în primul stat comunist din emisfera vestică.

Castro avea să-și înceapă viața politică încă din 1950, când a început să practice avocatura într-o societate mică, asta după ce a absolvit Dreptul. El a devenit candidat pentru un loc în parlament pentru Partidul Ortodox, dar lovitura de stat al lui F. Batista l-a dat jos pe Carlos Prío Socárras, și alegerile au fost anulate. Castro l-a acuzat pe Batista de violarea constituției în tribunal, dar petiția a fost ignorată. În schimb, Castro a atacat Barăcile Moncada pe 26 iulie 1953. Peste 80 din atacatori au fost uciși iar Castro a fost arestat. A fost acuzat și condamnat la 15 ani închisoare. Totuși a fost eliberat în mai 1955 și a plecat în exil în Mexic și în Statele Unite, unde a format Mișcarea 26 Iulie.

Până la urmă, Castro s-a întors în Cuba cu un număr de exilați, navigând clandestin din Mexic în Cuba pe iahtul Granma. Prima acțiune a avut loc în provincia Oriente pe 2 decembrie 1956. Doar 16 din cei 81 de atacatori au supraviețuit pentru a se retrage în munții Sierra Maestra pentru a duce un război de gherilă împotriva forțelor lui Batista. Printre supraviețuitori erau și Ernesto "Ché" Guevara, Raúl Castro (fratele lui Fidel) și Camilo Cienfuegos. Pe 24 mai 1958 Batista a trimis 17 batalioane împotriva lui Castro, care au fost înfrânte din cauza moralului scăzut și a ratei mari de dezertare. În ziua de 1 Ianuarie 1959, Batista și C. R. Aguero au fugit din țară, iar forțele lui Castro au cucerit Havana.

De la trabucuri explozive la stilouri otrăvitoare, liderul cubanez Fidel Castro a reușit să supraviețuiască după „mai mult de 600” de tentative de asasinat ale CIA, înainte de a muri de bătrânețe, la 90 de ani, în anul 2016.

Liderul comunist controversat, care și-a condus țara cu un pumn de fier între 1959 și 2008, și-a petrecut cea mai mare parte a vieții încercând să scape din capcanele întinse de guvernul S.U.A., care nu doreau să tolereze un regim comunist în apropierea granițelor lor.

„În cazul în care a supraviețui tentativelor de asasinat ar fi o probă olimpică, aș câștiga medalia de aur”, a spus Castro după una dintre multiplele încercări de atentat asupra vieții sale.

Cele mai bizare metode prin care CIA a încercat să-l asasineze pe Castro sunt:

Trabuc exploziv: Această idee a fost gândită de un ofițer de poliție din New York și un trabuc ar fi conținut suficient explozibil cât să îi arunce în aer capul lui Castro.

Milkshake otrăvit: Aceasta a fost aparent cea mai apropiată metodă de a-i lua viața lui Castro, dar substanța otrăvită destinată pentru băutură s-a lipit de congelator și s-a rupt când chelnerul-asasin a încercat să o îndepărteze.

Femme Fatale: Marita Lorenz, una dintre multele amante ale lui Castro, ar fi făcut o înțelegere cu CIA să-l hrănească cu capsule de otrăvă. Ea le-a ascuns în crema ei de față, dar capsulele s-au dizolvat.

Costum de scafandru otrăvit: A existat un plan de a-i oferi lui Castro un costum de scafandru umplut cu spori mortali și bacterii, în timpul invaziei din Golful Porcilor.

Scoici explozive: Această încercare a încercat să profite de dragostea lui Castro pentru scufundări prin punerea unui dispozitiv exploziv într-o cochilie în mare.

Un alt trabuc mortal: CIA a încercat să îi strecoare lui Castro un trabuc umplut cu o toxină otrăvitoare numită Botulin. Ei au angajat un agent dublu care a renunțat însă la încercarea de asasinare.

Stilou mortal: Planul era să instaleze în stilou un ac hipodermic atât de fin încât cineva care s-ar înțepa cu el nu ar observa până când moare.

LSD: Acesta a fost mai mult un efort de a-l aduce în jos în fața poporului său, dar planul era de a pulveriza o substanță cum ar fi LSD-ul într-un studio în timpul unui interviu la radio, care l-ar face pe Castro să acționeze în mod ciudat și să îngrijoreze poporul cubanez.

Sutele de mii de disidenți care au fugit din Cuba sunt o dovadă puternică a faptului că viața în această țară a fost și încă este dificilă. Imediat după înlăturarea lui Batista din 1959, banii veniți pe filiera U.R.S.S. au creat iluzia îmbunătățirii regimului de viață: a fost pornită o campanie de alfabetizare, Castro a îmbunătățit starea educațională a cubanezilor. Campania sa se concentra asupra zonelor rurale, unde analfabetismul era mare. Din 1960, aproape 270.000 de profesori și studenți au fost trimiși să-i învețe pe toți să scrie și citească, iar cei care reușeau erau nevoiți să-i scrie o scrisoare lui Fidel Castro.

Campania a reușit: rata analfabetismului a scăzut de la 20% la 4%. S-au oferit programe medicale gratuite și o cantitate de hrană suficientă. Însă, între timp, libertățile cetățenilor dispăreau, numărul informatorilor creștea, oponenții regimului erau închiși sau chiar uciși, presa a fost redusă la tăcere, producția zahărului a fost distrusă. Oamenii nu aveau acces la medicamente, mâncare sau bunuri mai ieftine. S-au confruntat cu o sărăcie extremă, hrana era raționalizată și insuficientă, nu aveau dreptul la proprietate, accesul la internet și la informație în general era restrâns. Pentru ca lucrurile să fie și mai grave, Cuba a suferit decenii la rând din cauza embargoului economic impus de S.U.A. și de comunitatea internațională.

Pe 19 februarie 2008, confruntat cu mari probleme de sănătate, Fidel Castro a declarat oficial că renunță la putere. În august 2006, în urma unei intervenții chirurgicale, el cedase deja, atribuțiile sale fratelui său, Raul. A murit la 25 noiembrie 2016, în vârstă de 90 de ani. Trupul lui Fidel Castro a fost incinerat și cenușa a fost împrăștiată începând din Piața Revoluției din Havana, pe traseul invers pe care el l-a parcurs când a ajuns la putere, în 1959.

Surse bibliografice:

-https://ro.wikipedia.org/wiki/Fidel_Castro
-https://adevarul.ro/international/in-lume/cum-supravietuit-fidel-castro-celor-de600-incercari-cia-a-l-asasina-muri-batranet-1_583a5adf5ab6550cb8e31d98/index.html?ref=yfp
-<https://www.digi24.ro/stiri/externe/mapamond/viata-sub-regimul-castro-620208>

Daniel Puflea
clasa a XI-a B

CANIBALISMUL IN ISTORIE

Canibalismul (din spaniolă cannibal= mîncător de oameni), sau antropofagia (în greacă ánthrophophágia; ánthropos= om; phágein= a mânca) era în trecut consumarea de către unele popoare și triburi a cărnii de om, determinată de insuficiența produselor alimentare sau de unele credințe religioase.

Se disting două tipuri de canibalism:

- endocanibalism – când se mănîncă membri ai propriului grup uman (familie, trib).
- exocanibalism – când se mănîncă membri ai altor grupuri umane.

Ca motivații, studiile au arătat că actul de canibalism este săvârșit sub trei tipuri de justificări:

- ritual (religios);
- de supraviețuire (apare la scară largă mai ales în situațiile de foamete acută, dar și în unele situații limită în care sunt implicate doar câteva persoane);
- criminal (în general practicat de persoane cu minți bolnave, serial-killers).

De-a lungul istoriei, canibalismul a fost o realitate argumentată pe baza unor descoperiri arheologice. Oamenii se mâncau între ei în cadrul unor ritualuri elaborate dedicate divinităților sau în numele unor obiceiuri macabre.

Canibalismul sau antropofagia a fost o realitate a istoriei umanității. Dincolo de cazurile desperate în care oamenii au consumat carnea semenilor pentru a supraviețui, în timpuri străvechi aveau loc ritualuri macabre în care prizonierii, inițiații sau cei morți erau consumați de comunitate. Motivele pentru consumul cărnii de om sunt diferite.

Antropofagia a fost atestată încă din zorii umanității. O serie de specialiști au găsit dovezi care atestă consumul cărnii de hominid mai ales ca parte a ritualului funerar sau în scopuri rituale. Primele dovezi provin din situri paleolitice de acum câteva zeci de mii de ani.

Oamenii de știință au identificat oase care poartă semne ale canibalismului, mai precis a răzuirii cărnii de pe oase, oase care datează încă de acum 45.000 de ani. Este vorba în special despre oamenii de Neanderthal, o specie de hominid care a coexistat cu omul modern.

Cazuri celebre de canibalism modern:

1. În timpul asediului Leningradului.

Asediul trupelor germane asupra Leningradului în timpul celui de-al doilea război mondial a durat 900 de zile, din septembrie 1941 până în ianuarie 1944. În tot acest timp, 800.000 de oameni, aproape o treime din populația inițială a orașului, mureau de foame.

Dimensiunile tragediei au fost mult timp ascunse de regimul comunist, dar după dezintegrarea U.R.S.S. adevărul a început să iasă la iveală. În acea perioadă, se murea pe capete, iar fiecare făcea orice pentru a supraviețui.

Nu mai exista morală, sentimentele dispăruseră de mult. Tot ce rămăsese era disperarea și dorința de a supraviețui. Jafurile, crimele erau la ordinea zilei, iar zvonurile cu privire la canibalism deveneau tot mai dese.

Membre amputate dispăreau din spitale, iar registrele N.K.V.D. arată că peste 2.000 de oameni au fost arestați pentru canibalism. Majoritatea celor care recurgeau la canibalism se hrăneau cu carnea celor deja decedați, crimele fiind destul de rare.

Spre exemplu, din cele 300 de persoane arestate în aprilie 1942 pentru canibalism, doar 44 au fost ucigași. Majoritatea celor care au recurs la canibalism erau femei (64%) singure, cu copii mici, care își ucideau bebelușii pentru a-și hrăni copiii mai mari.

2. Expediția Donner

Unul dintre cele mai celebre cazuri de canibalism din istorie este cel al expediției Donner. În mai 1846, un grup de coloniști nord-americani, condus de George Donner și James F. Reed, a pornit înspre California cu o caravană de căruțe.

Expediția Donner rămâne blocată în zăpadă, 1846.

Din cauza unei serii de ghinioane și a condițiilor meteo nefavorabile, membrii expediției au fost nevoiți să-și petreacă iarna dintre 1846 și 1847 în zăpezile din Sierra Nevada. Dintre cei 87 de membri ai caravanei, au supraviețuit și au ajuns în California doar 48.

Rămăși fără hrană și amenințați de hipotermie, oamenii au recurs la un gest extrem: canibalismul. Unele dintre cele mai concrete dovezi în acest sens au fost furnizate chiar de către supraviețuitori.

În scrisori, jurnale sau interviuri, ei au declarat că au recurs la canibalism pentru a putea trece cu bine iarna și a nu-și lăsa oasele în sălbăticie.

3. Băiatul sacrificat pe mare.

În 1884 Jack Want, un politician australian, a cumpărat un yacht din Anglia și a recrutat patru marinari pentru a-l transporta în Australia. Want i-a angajat pe Tom Dudley (32 de ani), Edwin Stephens (37 de ani), Ned Brooks (27 de ani) și pe Richard Parker, un adolescent din Itchen Ferry Village.

După 47 de zile de călătorie, pe când se afla în Sudul Oceanului Atlantic, yachtul a

prins vreme rea. Lovit de valuri uriașe, yachtul s-a scufundat în câteva minute, iar echipajul a apucat să lanseze o barcă de salvare, Mignonette.

Tot ce aveau cei patru la ei era o sticlă cu apă și câteva conserve de carne, care nu aveau să le ajungă prea mult. Aflați la peste 2.500 de kilometri de orice țărm, fără apă și fără mâncare, naufragiații se luptau cu arsurile solare, malnutriția și deshidratarea.

Au supraviețuit peste o săptămână cu carnea unei broaște țestoase pescuite din ocean și cu apă de ploaie. Oamenii erau tot mai disperați, îngroziți de perspectiva că vor muri. Apoi, Dudley a venit cu o propunere bizară: să tragă la sorți cine va trebui să moară pentru a-i salva pe ceilalți. Ceilalți au fost șocați de propunerea lui Dudley, pe care n-au acceptat-o.

În a 21-a zi, adolescentul Parker, slăbit și delirând, s-a îmbolnăvit grav. Dudley a profitat de ocazie și l-a convins pe Stephens că băiatul trebuie sacrificat, pentru că oricum va muri. Stephens s-a lăsat convins, iar cei doi l-au ucis pe băiat, tăindu-i gâtul. Apoi, membrii echipajului i-au băut sângele și s-au hrănit cu carnea lui. Au pus carnea rămasă la uscat, iar capul și oasele le-au aruncat peste bord. Trei zile mai târziu, cei patru a fost găsiți și salvați de un vas german.

Ajunși acasă, supraviețuitorii n-au ascuns ceea ce făcuseră. Dudley și Stephens au fost acuzați de crimă, iar Brooks a fost martorul acuzării. Au fost găsiți vinovați și au fost condamnați la moarte, dar câteva săptămâni mai târziu au fost grațiați.

Surse bibliografice:

-<https://adevarul.ro/locale/botosani/cum-ajuns-oamenii-manance-de-a-lungul-istoriei>

-<https://incredibilia.ro/5-cazuri-de-canibalism/>

<https://www.agerpres.ro/sci-tech/2016/07/11/oamenii-de-neanderthal-practicau-canibalismul-19-41-21>

-<https://news.nationalgeographic.com/2017/06/donner-party-cannibalism-nation-west/>

Andrei Bratu, clasa a XI-a B

Mari dezastre ale istoriei - scufundarea Titanicului

RMS Titanic a fost cel mai mare pachebot din lume, fiind construit pe șantierele Harland and Wolff din Belfast și a fost proiectat pentru a concura cu navele companiei rivale Cunard, RMS Mauretania și RMS Lusitania. Construcția Titanicului a început pe 31 martie 1909. Nava a fost lansată la apă pe 31 mai 1911, pentru a o pune pe apă s-au construit cilindri speciali, acest lucru necesitând 23 de tone de ulei și de săpun lichid. Titanicul măsoara 269,1 m lungime, avea o lățime de 28 de metri și o înălțime, de la linia de plutire până la puntea principală, de 18 m. Pentru construcția sa s-au folosit unele dintre cele mai avansate tehnologii ale vremii. Au fost montate 29 de cazane alimentate de 159 de arzătoare cu cărbune care îi puteau oferi o viteză maximă de 23 de noduri (46 km/h). Numai trei din cele patru coșuri erau funcționale; al patrulea, folosit numai pentru ventilație, a fost adăugat pentru a face nava mai impresionantă. Nava putea transporta un număr maxim de 3.547 de persoane. Trei ani au fost necesari pentru a construi această capodoperă la care au muncit 15.000 de lucrători. Până a ajunge la apă, corabia a ucis 8 lucrători.

Titanic și-a surclasat toate rivalele în lux și opulență. Camerele de clasa întâi nu erau în spate, ca la alte corăbii, ci în centru, pentru ca pasagerii VIP să fie protejați de zgomotul motoarelor și a zdruncinăturilor provocate de valuri. Pasagerii de la clasa întâi aveau la dispoziție instalații sanitare, flori exotice, un bazin de înot, o sală de sport, saloane muzicale, cameră pentru odihnă, băi turcești, o cafenea pariziană cu verandă și locuri speciale pentru câini unde aceștia erau hrăniți, plimbați sau chiar dresați. Camerele de zi, de la clasa întâi, erau plătate cu lemn scump, mobilă făcută la comandă și decorațiuni scumpe. De asemenea, restaurantul de lux oferea mâncăruri preparate de cei mai iscușiți bucătari. Pe corabie se aflau aproximativ 10 tone de carne, o tonă de pește proaspăt, 30.000 de ouă, 3 tone de roșii, 40 de tone de cartofi, 5 tone de zahăr și multe alte alimente. Existau biblioteci și frizerii cu tot echipamentul necesar și toate felurile de cosmetice, atât la clasa întâi cât și la clasa a doua. Camerele de la clasa a treia erau plătate cu lambriuri și mobilă solidă din lemn de tec.

Nava era prevăzută cu un subsistem electric cu generatoare propulsate cu abur și două radiouri Marconi, folosite pentru a transmite mesajele pasagerilor, fiind în acele timpuri cel mai performant sistem de telefonie.

Pasagerii de la clasa întâi plăteau scump pentru acest lux. Cel mai scump bilet pentru o singură călătorie trans-atlantică la clasa întâi costa 4.375 de dolari (99.237 la nivelul anului 2011).

La data de 10 aprilie 1912, trans-atlanticul Titanic a plecat de la Southampton, Anglia, spre New York, în voiajul său de inaugurare. Titanic a navigat în Atlantic cu 2.224 de persoane la bord. Pe data de 14 aprilie 1912, Titanicul s-a lovit de un iceberg provocând o tăietură profundă în carenă pe o lungime de cinci compartimente ale navei, iar aceasta s-a scufundat, luând cu ea în adâncuri aproximativ 1.500 de persoane.

În urma acestui dezastru apar multe controverse și mistere legate de adevăratele motive care au dus la scufundarea pachebotului. Cercetătorii din timpurile noastre au studiat, timp de 30 de ani, materialele scufundării și, la sfârșitul anului 2016, au făcut o declarație uimitoare legată de cauza catastrofei. Lovirea de ghețar nu a fost singurul motiv al scufundării, tragedia era prezisă dinainte în multe detalii. Înainte ca nava să plece în călătorie s-a întâmplat un accident care mai apoi a fost unul din principalele motive ale dezastrului.

Când Titanicul mai avea doar câteva zile până la pornire, într-unul dintre depozitele cu combustibil s-a declanșat un incendiu, iar căpitanul a neglijat această problemă pentru că în joc era pusă cea mai mare, luxoasă și faimoasă corabie a tuturor timpurilor. Din cauza incendiului, temperatura din interior ajungea la 1.000 de grade Celsius, astfel încât metalul corabiei și-a pierdut tăria și a devenit fragil. În condiții obișnuite, ciocnirea cu ghețarul nu ar fi fost atât de dezastruos încât să ducă la scufundarea navei.

Din cauza întârzierii înregistrată, căpitanul a ordonat viteză maximă de 46 Km/h, chiar dacă viteza acceptabilă era de doar 33 de km/h. Pe navă erau doi observatori care priveau de la înălțime pentru a preveni obstacolele, puteau vedea la o distanță de 6 km cu ajutorul binoculului marin. În ultimul moment observatorul a fost schimbat cu altcineva, primul a pus binoclul în seif și a uitat să îi înmâneze cheia înlocuitorului, între timp ghețarul își modifica poziția datorită fluxului apei, arătându-și doar partea întunecată, acest lucru făcea ca icebergul să fie mai greu de văzut, lucru care se și întâmplă.

La scurt timp, observatorul Titanicului vede în depărtare ghețarul întunecat, lovește de trei ori în clopot în semn de pericol și este efectuată comanda “stop-înapoi”, dar nava era prea mare pentru a ocoli ghețarul într-un timp atât de scurt, distanța fiind de doar 600 m. Ghețarul atinge doar puțin Titanicul, mai exact locul unde avusese loc incendiul, însă metalul era prea fragil pentru a rezista loviturii. În urma impactului, designerul șef al Titanicului a făcut o evaluare rapidă a situației și a stabilit că vasul se va scufunda cu siguranță. La nici jumătate de oră de la impact, ofițerii și echipajul erau mobilizați pentru acțiunea de evacuare de urgență. Au început să pregătească bărcile de salvare și pasagerii, instruiți prin ordinul căpitanului să iasă pe punte cu vestele de salvare pe ei.

Din păcate, oamenii de la bord nu erau deloc îngrijorați, aflându-se pe un vapor de “nescufundat”, ei se simțeau în deplină siguranță. Momentan nu era nici un semn că vasul s-ar scufunda, însă pasagerii de la clasa a treia începeau să fie inundați și începea panica, dar porțile de acces către punțile superioare erau închise. În bărcile de salvare aveau prioritate pasagerii de la clasa întâi. Pe Titanic se aflau doar 20 de bărci de salvare, chiar dacă numărul bărcilor trebuia să fie de 60 pentru un confort normal, așadar în cele 20 de bărci au intrat doar 710 de oameni, restul de 1.514 rămânând la bord până la finalul dramei.

Conștienți că bărcile nu erau suficiente pentru toți, ofițerii au început să pună în bărci doar femeile și copiii. Oamenii erau neîncrezători la ideea că Titanicul se va scufunda și mulți preferau să rămână la bordul navei, unde se simțeau mult mai în siguranță, mai ales că se spunea că este doar o procedură de precauție și vor fi aduși înapoi la bord. Cu toate acestea, în jurul orei 00:30, prima barcă era lansată cu doar 12 pasageri. În compartimentele clasei a treia oamenii erau ținuti închiși în spatele ușilor din oțel și amenințați cu arma de către ofițeri. Din când în când, se mai permitea accesul femeilor și copiilor. Panica a început apoi și pe punțile superioare, unde devenise evident faptul că vasul chiar se scufunda și că nu erau destule bărci de salvare.

Orchestra de la clasa întâi continuă să cânte pe punte, lucru care a rămas în istorie. Bărcile plecau, una câte una, fără a fi umplute la capacitatea maximă. Au avut loc multe incidente, legate de coborârea lor la apă, care la acea vreme era o operațiune foarte dificilă. În jurul orei 01:30, a fost lansată ultima barcă. Afară, pe punți era haos total și panică, toate bărcile plecaseră, iar oamenii erau conștienți acum că vor muri. Vasul se înclina din ce în ce mai mult, luminile s-au stins dintr-o dată, spatele ridicat al navei aplica o presiune cu 50% mai mult decât era conceput să suporte, așa că punțile și suprastructura au cedat brusc, iar nava s-a rupt în două. Apoi partea din față s-a umplut imediat cu apă și s-a scufundat.

La ora 2:20, pe 15 aprilie 1912, Titanicul a dispărut complet în adâncurile oceanului Atlantic. Cele două bucăți ale sale se află la o adâncime de 4 km pe fundul mării și la o distanță de aproape 2 km una față de alta. După câteva ore de așteptare, vasul Carpathia începea operațiunea de recuperare a supraviețuitorilor, operațiune care a durat aproximativ 7 ore. După câteva ore de căutare a altor supraviețuitori în largul oceanului, Carpathia se îndepărta spre New York, locul unde Titanicul trebuia să-și încheie călătoria. Carpathia a fost considerată eroul salvator al supraviețuitorilor de pe Titanic.

După 73 de ani, Robert Ballard, ofițer naval și oceanograf American, a descoperit epava Titanicului. Misiunea de căutare a epavei a fost, de fapt, o acoperire pentru o misiune secretă americană în timpul Razboiului Rece. Echipajul nord american se afla, în realitate, în căutarea a două submarine nucleare scufundate în condiții misterioase. De la descoperirea ei, epava a fost vizitată de mai multe ori și s-au găsit pe fundul oceanului diferite obiecte care au fost scoase la licitație sau au fost donate anumitor muzee și expuse publicului larg.

Deși se credea că nu există viață la acea adâncime, 28 de specii trăiesc în jurul epavei, unele dintre ele unice în lume. Un grup de cercetători a demarat o serie de studii asupra epavei și, în anul, 2010, ei au descoperit că scheletul metalic al epavei nu este pus în pericol de rugină, ci de o bacterie, necunoscută până atunci, care se hrănește cu metal. Această bacterie, rezistentă la presiuni uriașe, la absența luminii și la temperaturi extreme, devorează scheletul epavei într-un ritm care ar putea-o face să dispară în următorii 20 de ani.

Surse bibliografice:

-https://ro.wikipedia.org/wiki/RMS_Titanic
<https://www.youtube.com/watch?v=MJxMnZH9vJ4&t=613s>

-<https://www.youtube.com/watch?v=JCMY-bqocL3M>

Alisa Mănăilă, clasa a XI-a B

Accidentul nuclear de la Cernobîl

Accidentul nuclear de la Cernobîl este considerat ca fiind cel mai grav accident din istoria energiei nucleare. Potrivit specialiștilor, efectele accidentului de la Cernobîl pot fi comparate cu cele produse în urma exploziei a 500 de bombe nucleare, de mărimea celor de la Hiroshima și Nagasaki. Statisticile arată că peste 60.000 de oameni au murit ca urmare a radiațiilor, iar mai mult de două milioane au avut și mai au încă de suferit.

Centrala nucleară Cernobîl este situată la 18 km nord-est de orașul Pripiat și la 16 km de frontiera Ucrainei cu Belarus, respectiv la 110 km nord de capitala Kiev. În urmă cu 30 de ani, centrala acoperea 10% din necesarul de energie al fostei republici sovietice, cele patru reactoare nucleare ale sale erau capabile de a produce 4GW de energie electrică.

La 25 aprilie 1986, înainte de a opri unitatea pentru un control de rutină, echipajul reactorului 4 de la Cernobîl a început pregătirile pentru un test ce avea scopul de a determina cât timp turbinele ar continua alimentarea cu energie în cazul unei pierderi a aportului de energie electrică. Pentru efectuarea testului, era necesară reducerea capacității reactorului la 30%, însă autoritățile sovietice nu au aprobat acest lucru. Prin urmare, reactorul a rămas setat la 50% din capacitatea sa, pentru o perioadă de alte 9 ore, timp în care computerele și sistemele de siguranță au fost închise.

Pe 26 aprilie, echipa de la Cernobîl a primit aprobarea pentru a relua procedurile de reducere a capacității reactorului. În acel moment este posibil ca operatorul să fi comis prima greșeală: în loc să mențină nivelul la 50%, a uitat să reseteze un aparat, fapt ce a determinat o scădere vertiginioasă a nivelului de producere a energiei, ajungând până la 1%. Acest nivel era mult prea scăzut pentru derularea testului.

Explozia s-a produs în jurul orei 01:30, pe 26 aprilie 1986, distrugând capsula de beton din jurul reactorului. Aerul a pătruns în interior interacționând cu grafitul fierbinte și radioactiv, în urma reacției de o altă greșeală care a condus la dezastru a fost aceea că, pentru a ridica nivelul de producție a energiei la 7%, au fost îndepărtate simultan un număr prea mare de tije de control, care au fost apoi reintroduse în reactor tot simultan, procedură care a determinat o creștere atât de dramatică a nivelului energetic, încât reactorul a fost distrus.

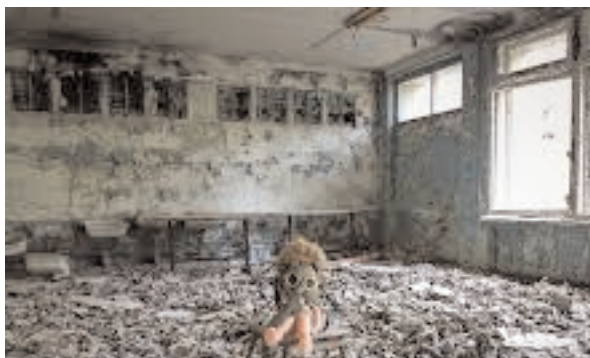
Prin fisiune s-a obținut CO gazos inflamabil care a provocat un incendiu în reactor. În total 8 tone de substanțe radioactive au fost aruncate din reactor și împrăștiate în jurul zonei sau luate de vânt, 31 de oameni murind pe loc.

În primele zece ore de la producerea accidentului, a fost pompată apă în miezul reactorului pentru a stinge incendiul și a opri eliberarea de materiale radioactive în atmosferă.

Circa 200-300 de tone de apă au fost pompate pe oră în jumătatea intactă a reactorului în cadrul acestei disperate acțiuni. Încercarea a fost inutilă, existând riscul ca apa să inunde reactoarele 1 și 2. Următoarea încercare de stingere a flăcărilor a constat în aruncarea a circa 2.400 tone de plumb și 1.800 tone de nisip, operațiune demarată între 27 aprilie și 5 mai cu ajutorul a peste 30 de elicoptere militare. Nici aceasta operațiune n-a fost eficace, din contra, a agravat situația, căci căldura s-a întesit sub acele materiale, temperatura din reactor și cantitatea de radiații crescând în mod dramatic. Ulterior, miezul a fost răcit cu azot, iar pe 6 mai s-a reușit ca focul și emisiile radioactive să fie ținute sub control.

Toate persoanele implicate în acest accident grav au fost expuse unor doze de radiații între 0,7 și 13 Sv, suferind de așa-numitul Sindrom acut de radiații (ARS). În urma estimărilor, s-a ajuns la concluzia că întreaga cantitate de xenon, jumătate din cea de cesiu și de iod și 5% din restul elementelor radioactive din reactor au fost aruncate în atmosferă. Cea mai mare parte a contaminat zona învecinată centralei nucleare, în timp ce gazele cu densitate scăzută au fost purtate de vânt, inițial, de-a lungul Ucrainei, Belarusului, Rusiei, iar într-o măsură mai mică, în Scandinavia, Polonia, Cehoslovacia, Austria și sudul Germaniei. Ulterior, direcția vântului s-a schimbat, emisiile radioactive afectând mai ales țările din sud-estul continentului: România, Grecia, Bulgaria și Turcia.

La 36 de ore de la producerea accidentului, cei 45.000 de locuitori ai localității Pripiat au fost evacuați cu autobuzele. Până la data de 5 mai, toți cei care trăiau pe o rază de 30 km în jurul reactorului avariat au fost nevoiți să își abandoneze locuințele. În decurs de 10 zile au fost evacuate 130.000 de persoane din 76 de localități aflate în această regiune.

Estimările arată că o suprafață totală de 17 milioane de kilometri pătrați din Belarus, Rusia și Ucraina a fost contaminată cu radiații rezultate în urma accidentului de la Cernobîl.

La populația care a intervenit inițial pentru limitarea consecințelor dezastrului (așa-numiții lichidatori), stresul provocat de teama de îmbolnăvire de cancer a indus uneori comportamente de risc care au condus la deces înainte ca un cancer, provocat sau nu de iradierea în timpul intervenției, să apară (cazul tânărului de 26 de ani Andrei Tarmosian, mort de ciroză, după 24 de ani de la accidentul de la Cernobîl, la vârsta de 50 de ani, ca urmare a consumului excesiv de alcool, este citat de anumiți autori).

Raportul Forului Cernobîl din anul 2005, condus de Agenția Internațională pentru Energie Atomică (AIEA) și Organizația Mondială a Sănătății (OMS), a atribuit 56 de decese directe (47 de lucrători și 9 copii cu cancer tiroidian) și a estimat că mai mult de 9.000 de persoane dintre cele aproximativ 6,6 milioane foarte expuse pot muri din cauza unei forme de cancer. Raportul a citat 4.000 de cazuri de cancer tiroidian între copiii diagnosticați în 2002. Deși în zona de excludere Cernobîl anumite perimetre restrânse vor rămâne închise, majoritatea teritoriilor afectate sunt acum deschise pentru stabilizare și activitate economică.

În plin regim comunist, catastrofa nucleară de la Cernobîl a fost relatată succint la București în presa vremii.

Abia la 1 mai 1986, într-o știre AGER-PRES, care cita un comunicat al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, se arăta că "sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, s-a analizat situația creată ca urmare a accidentului produs la centrala atomoelectrică de la Cernobîl, din zona Kiev". În plus, Ministerul Sănătății a luat măsuri pentru administrarea, acolo unde era necesar, în scop profilactic, prin rețeaua sanitară, a iodurii de potasiu pentru populația până la 18 ani. La 5 mai 1986, tot din partea Comisiei de partid și de stat pentru supravegherea și controlul calității mediului înconjurător a venit informarea potrivit căreia în zilele de 4 și 5 mai, în unele din zonele afectate, inclusiv în municipiul București, datorită unei circulații atmosferice favorabile, radioactivitatea a continuat să scadă. Buletine privind calitatea mediului înconjurător și valori ale radioactivității au fost făcute publice, aproape zilnic, până în jurul datei de 15 mai 1986, de către autoritățile vremii...

Ca urmare a accidentului de la Cernobîl, expunerea individuală a populației din România a crescut temporar de la 2,93 mSv pe an, în 1985, la 4,17 mSv pe an, în 1986. Contribuția în 1986 a expunerii publice (din cauza norului radioactiv de la Cernobîl) la expunerea individuală a fost de 1,25 mSv, expunerea naturală de 2,40 mSv, iar expunerea medicală a fost de 0,5 mSv. În anul următor (1987), expunerea publică (din cauza contaminării produse de accidentul de la Cernobîl) a fost de 0,4 mSv, pentru a reveni în următorii doi ani la cifrele normale de după 1963 (anul semnării de către S.U.A., U.R.S.S. și Marea Britanie a tratatului prin care s-a interzis efectuarea de teste de suprafață ale armelor nucleare), de aproximativ 0,02 mSv (înaintea semnării, expunerea publică în România era de 0,4 mSv!).

AZE - UN NOU SARCOFAG

Bibliografie:

https://www.historia.ro/sectiune/actualitate/articol/cernobil-povestea-dezastrului-din-urss?fb_comment_id
- https://ro.wikipedia.org/wiki/Accidentul_nuclear_de_la_Cernob%C3%AEI
- <https://a1.ro/premium/cernobil-romania-re-lata-timid-despre-cea-mai-mare-catastrofa-nucleara-id484501.html>

Andra Călian, clasa a XI-a B

Ecaterina Cocuța Conachi - militantă pentru unificarea Principatelor

A fost fiica logofătului moldovean Costache Conachi și a Smarandei Negri.

Cocuța Conachi a fost contemporana unei perioade de prefaceri modernizatoare, intrând în contact, prin intermediul numeroasei sale familii (era sora vitregă, după mamă, a lui Costache Negri, a Zulniei, căsătorită cu Vasile Sturdza, fruntaș unionist, a Catincăi și a micii Evghenia Negri, la rândul-le simpatizante ale ideii de unitate națională), cu scrieri revoluționare ce au marcat întreg secolul XIX.

La 2 iunie 1846 s-a căsătorit cu Nicolae Vogoride, desemnat, după moartea lui Theodor Balș, caimacam al Moldovei, căsătorie aranjată de ilustrul său părinte, ostil cauzei unioniste și apărător al intereselor otomane în Țările Române.

Însuși domnul Moldovei, Mihail Sturdza, a participat la căsătoria celor doi, la moșia Țigănești. Au avut împreună 3 copii, Emanoil, Maria și Lucia.

În martie 1857, Nicolae Vogoride a fost învestit de turci în demnitatea de caimacan (loctiitor de domnitor) al Moldovei. La acea vreme, Vogoride era căsătorit cu Cocuța, fiica importantului poet premodern, Costache Conachi.

După investirea în funcție se pare că au început certuri cumplite între cei doi soți, Vogoride fiind cunoscut ca un înverșunat antiunionist. Cocuța s-a retras la Țigănești, lângă Tecuci. Revenea în Iași doar când obligații protocolare îi impuneau acest fapt.

Nicolae Vogoride

La Congresul de pace de la Paris, ce a urmat războiului Crimeii (1856), cele șapte Puteri garante, divizate în privința organizării viitoare a Principatelor Moldova și Țara Românească, a unirii lor și a modernizării prin revizuirea Regulamentelor Organice au decis consultarea populației prin alegerea unor divanuri ad-hoc.

Deciziile adunărilor ad-hoc privind unirea Principatelor urmau să fie examinate de Puterile garante într-o nouă conferință la Paris și consemnate într-o Convenție. În fiecare dintre cele două Principate se înfruntau partizanii unirii lor cu separatiștii.

Nicolae Vogoride, caimacamul Moldovei (loctiitor al domnului) a falsificat, în mod brutal, rezultatul testului din 19 iulie 1857. Victoria separatiștilor în Moldova anula șansele ca Puterile garante să decidă unirea Principatelor. De aceea, unioniștii moldoveni s-au străduit să demaște falsurile, să obțină anularea alegerilor și desfășurarea unor alegeri corecte. Demersurile insistente ale unioniștilor au rămas fără rezultat.

Lipseau dovezile certe de falsificare a alegerilor. Asta până când, cu prilejul unei descinderi la Iași, Cocuța găsește în seiful soțului niște scrisori compromițătoare, venite de la Înalta Poartă și de la ambasadorul Turciei la Londra. În primele mesaje, Vogoride era sfătuit cum să-i obstrucționeze pe unioniști; în următoarele, era felicitat pentru “performanțele” obținute. Dovezile de imixtiune și trădare erau incontestabile. Cocuța nu a ezitat nicio clipă.

Nu o interesa demnitatea de primă doamnă a Moldovei, care o aștepta. Chemarea țării era mai puternică. Prin C.Negri, fratele vitreg al Cocuței, și Dimitrie Rallet, scrisorile au ajuns la ambasadorul Franței la București și apoi la revista “Steaua Dunării” de la Bruxelles.

Europa a luat „foc”! Înalta Poartă a fost nevoită, în cele din urmă, să accepte repetarea scrutinului, sub stricta supraveghere a Puterilor garante. Rezultatele au marcat victoria unioniștilor. Drumul spre marele vis al unirii s-a netezit instantaneu și a devenit realitate pe 24 Ianuarie 1859.

Cocuța a suportat represaliile soțului. A rămas cu trei copii minori și cu averea drastic dijmuită de soțul ei.

Din păcate, în entuziasmul lor fără margini, unioniștii nu s-au grăbit să-i adreseze eroinei prea multe elogii, deși le merita cu prisosință. E drept că, în acel moment, sustragerea documentelor soțului nu era o faptă ce putea fi făcută publică, fiind cunoscută de puțini inițiați.

Trecerea timpului schimbă datele problemei și permite repunerea eroinei în drepturile ce i se cuvin la recunoștința publică.

OPINII DESPRE COCUȚA CONACHI

“Să ne amintim mereu cu pioșenie că fiica lui Conachi a fost una dintre cele mai frumoase icoane de vrednică româncă pe care a avut-o istoria României.”

(C.Gane, scriitor interbelic)

“Din fericire pentru poporul și națiunea română, în punctul de bifurcație istorică de la 1859, a apărut Doamna Ecaterina Cocuța Vogoride care a avut înălțimea de spirit, imperativul moral și curajul civic de a ne orienta destinul spre ceea ce suntem astăzi.”

(Prof. Univ. Ioan-Aurel Pop, Președintele ACADEMIEI ROMÂNE, cuvânt la inaugurarea bustului Cocuței, 5 oct.2018, Tecuci)

“Nu vigilența unioniștilor, ci curajul soției caimacamului a permis descoperirea modului în care au fost falsificate rezultatele consultării (divanului ad-hoc) din Moldova. Ceea ce a urmat știm, dar fără contribuția COCUȚEI CONACHI, ar mai fi existat vreo Unire?”

(prof. Univ. C-tin Pârvulescu, decan al Facultății de Științe Politice, București).

Bibliografie:

- Arina Avram. Femei celebre din România (Romanian edition). Grupul Editorial ALL. pp. 54.
- George Marcu, Rodica Ilinca – Enciclopedia personalităților feminine din România
- <https://adevarul.ro/locale/galati/eroina-unirii-1859-marturii-inedite-despre-cocuta-conachi-romanca-teama-distrus-intrigile-otomanilor>.

Ionuț Constantinescu, clasa a XII-a C

10 pandemii care au schimbat istoria !

Ciuma lui Justinian
Constantinopol - anul 540.

Epidemia de Ciumă Bubonică
Europa și Asia - 1314-1351

Epidemia de variolă
Americile colonizate - în anii 1600

Epidemia de Tifos
Europa - anii 1600 și între 1914 și 1918

Epidemia de febră galbenă
Philadelphia, Statele Unite ale Americii
1793

Holera
Asia, Orientul Mijlociu, Europa și America
din 1817 până în prezent

Poliomielita
Statele Unite ale Americii
a început în anul 1916 și a atins punctul
culminant în 1952

Epidemia de Gripă Spaniolă
În întreaga lume - 1918

SARS (Sindromul Acut Respirator Sever)
Asia, America de nord și de sud, Europa
2003

Ebola
Africa - 2014

Coronavirus probabil va fi a 11-a pandemie!

George Alexandru Cristian, clasa a X-a C

Susținătorii revistei noastre:

Director: prof. Gabriela Bocsok
Director adj: prof. Mihaela Tudor
Director educativ: prof. Alina Seceleanu
Bibliotecară: Mihaela Voicu
Informatician: Cristi Palcău

Colectivul de redacție:

Ionuț Constantinescu (a XII-a C)
Darina Mihaela Popa (a X-a C)
Marius Cătălin Rebega (a XI-a B)
Andra Călian (a XI-a B)
George Alexandru Cristian (a X-a C)

Clepsidra(Focșani.online)
ISSN 2344 - 0953
ISSN-L 2344 - 0953

Profesori coordonatori:
Dorin Cristea
Viorel Amăricăi

COLEGIUL ECONOMIC
Mihail Kogălniceanu

FOCSANI

